

Arrest

nr. 339 199 van 12 januari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. HUYBRECHTS
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. HUYBRECHTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 19 oktober 2022 dient verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 januari 2024 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 16 mei 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, bent u van Pasjtoense origine en hangt u het soennisme aan.

U bent geboren in het dorp Parwahe, gelegen in het district Alingar van de provincie Laghman. Op jonge leeftijd verhuisden jullie naar Nangarhar waar u tot het vijfde schooljaar verbleef. Nadien verhuisden jullie terug naar Laghman waar jullie op een korte periode driemaal van huis gewisseld zijn. Het laatste huis was gelegen in Har Yaak (R1), waar u woonde vanaf 2016. Daar woonde u samen met uw moeder, broer en drie zussen.

Uw vader werkte sinds 2008 als communicatieofficier voor het leger in de regio van het veiligheidsdepartement. Op regelmatige tijdstippen moest uw vader in verband met het werk naar Gamberi. Op 19 december 2016 werd uw vader onderweg naar Gamberi door leden van de taliban gestopt en gedood.

U studeerde af in 2019 en begon daarna te werken bij een kleermaker in de lokale bazaar. De laatste maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, bezocht u op sommige van uw vrije dagen een nabijgelegen controlepost van de lokale politie waar uw vriend E. commandant was.

Zo'n drie tot vier maanden voor de machtsovername werd uw moeder door de lokale imam benaderd met een boodschap van de taliban. U moest stoppen met het bezoeken van de controlepost, anders zou u in de problemen komen.

Een maand voor de machtsovername stuurde uw moeder u uit veiligheidsoverwegingen naar uw tante in Kabul. Met het vallen van Kabul besloot u Afghanistan te verlaten.

Tijdens uw reis doorkruiste u Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Duitsland en uiteindelijk kwam u toe in België op 15 oktober 2022. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 19 oktober 2022.

Na uw vertrek kwamen de taliban nog twee maal naar het huis van uw moeder, dit was in de eerste week na uw vlucht.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door taliban omwille van uw contact met een nabijgelegen controlepost van de lokale politie en omwille van het werk van uw vader.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming dient u volgende documenten in: een kopie van uw e-taskara, kopieën van de e-taskaras van uw familie, een kopie van de taskara van uw vader, een origineel schoolrapport, documenten betreffende het overlijden van uw vader (allen kopieën), een kopie van een financiële compensatieregeling, originele documenten van uw vader zijn vorige job, originele certificaten van uw vader van het leger, een origineel medisch document van uw vader, foto's van uw vader en foto's van uzelf, en een originele badge van uw vader. U maakte na uw onderhoud opmerkingen over betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

U stoelt uw verzoek om internationale bescherming op een vrees vanwege de taliban omwille van uw band met commandant E. en zijn controlepost van de lokale politie enerzijds en anderzijds omwille van uw vader die in het verleden als commandant en communicatie-expert werkte bij het leger (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 31/01/2024, NPO, p. 6, 15).

U verklaarde dat uw moeder zo'n drie tot vier maanden voor de val van de overheid door de mollah benaderd werd (NPO, p. 18). De mollah werd door iemand van de taliban gebeld, die eiste dat u uw werk bij de lokale

controlepost stopzette (NPO, p. 17-18). Omwille van enkele bezoeken aan de controlepost gingen de taliban er van uit dat u er werkzaam was. U slaagde er in de eerste plaats niet in om aannemelijk te maken dat u deze controlepost bezocht, laat staan dat u hierdoor enige problemen ondervond. Zo bent u tegenstrijdig over uw motief om deze post te bezoeken. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat u te jong was om zelf te werken voor de overheid – u was nochtans reeds negentien jaar oud - en dus naar de controlepost ging om te observeren (vragenlijst CGVS d.d. 20.06.2023, vraag 3.5) gaf u bij het CGVS dat u deze plek opzocht om uw gedachten te verzetten en pret te maken (NPO, p. 5, 12). Uw wisselende verklaringen over de reden van uw bezoek aan deze controlepost doen reeds sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Verder wist u bijzonder weinig over uw vriend, commandant E., en de controlepost. Zo wist u niet van welk dorp E. kwam, noch hoelang hij al commandant was (NPO, p. 12). Uitgenodigd om alles te vertellen over E., kwam u niet verder dan de boodschap dat hij uw baas kende, uw vriend werd en misschien twee jaar ouder was dan u (NPO, p. 12). Tevens wist u niet hoelang die controlepost daar al lag (NPO, p. 11). Gevraagd naar wat voor taken E. als commandant had, verklaarde u in slechts algemene termen dat hij de mensen andere taken moest toewijzen en verdachten moest controleren (NPO, p. 12). Deze simplistische uitleg gaat echter op voor om het even welke leidinggevende functie en toont uw dichte relatie met E. (en de controlepost) geenszins aan. Met deze bijzonder vage verklaringen maakt u geenszins aannemelijk dat u deze controlepost bezocht. Aangezien u de problemen met de taliban in het verlengde legde van deze bezoeken, kan ook aan deze problemen geen geloof worden gehecht. Hoe dan ook overtuigden ook uw verklaringen over uw problemen met de taliban niet.

U verklaarde niet eens te weten - noch liet u het na hier naar te vragen - wie de mollah gebeld had (NPO, p. 18). Aangezien het de eerste keer was dat u persoonlijk door iemand bedreigd werd, is het opmerkelijk dat u geen enkele interesse toonde in wie deze dreiging vertolkte. U bleek dit niet eens aan uw vriend E. van de controlepost verteld te hebben (NPO, p. 18). Nochtans was uw contact met de controlepost de directe oorzaak van dit dreigement, waardoor de commandant, uw vriend E., het best geplaatst was de risico's naar u adequaat in te schatten. De ogenschijnlijke desinteresse in de identiteit van uw belager staat in fel contrast met de ernst van de situatie, u verklaarde immers dat de taliban uw vader reeds gedood hadden (NPO, p. 6). Dat u bovendien verklaarde geen verdere stappen genomen te hebben om deze situatie te proberen verhelpen, bevestigt andermaal de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen (NPO, p. 18). Van iemand in uw situatie, en met dergelijke familiale geschiedenis, mag redelijkerwijs verwacht worden op zijn minst bepaalde voorzorgsmaatregelen te nemen. U liet dit echter na en ging zelfs na deze bedreiging van de taliban nog steeds naar de controlepost, zij het minder frequent (NPO, p. 18).

U stelde tevens dat de taliban na uw vertrek nog minstens twee keer bij uw moeder langs kwamen om u te zoeken (NPO, p. 10). U wist echter niet eens wanneer dit precies gebeurd was (NPO, p. 19). U beweerde dat ze u dit niet verteld hadden om u zodoende extra spanningen te vermijden, wat uiteraard een weinig overtuigende verklaring is (NPO, p. 19). Door u te informeren over deze bezoeken maar vervolgens in het ongewisse te laten over de concrete omstandigheden ervan, kan net het omgekeerde effect worden verwacht, namelijk dat u zich meer zorgen zou maken. Vervolgens werd u uitgenodigd meer info te verschaffen over wie deze ongewenste bezoekers waren, maar u slaagde er niet in daar concreet op te antwoorden (NPO, p. 19). Het is vanuit dat opzicht minstens even frappant dat u verklaarde niet te weten wie de taliban momenteel in uw regio vertegenwoordigt (NPO, p. 14). Aangezien u op regelmatige basis contact te met uw familie blijkt te hebben, kan u aan dergelijke informatie geraken (p. 10). Echter, u bleek daar zelfs niet bij uw moeder naar gepolst te hebben (NPO, p. 14-15). Het CGVS wijst erop dat het geen onredelijke veronderstelling is dat u zich ook na uw vlucht blijvend informeert naar het doen en laten van uw belagers. De vaststelling dat u daar klaarblijkelijk zelfs niet eens de moeite voor getroost - zelfs nadat ze twee maal uw familie lastig vielen - maakt dat er andermaal geen geloof aan uw verklaringen gehecht kan worden.

Uit het voorgaande volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u ooit in het vizier van de taliban bent gekomen. Bijgevolg heeft u uw nood aan internationale bescherming, in die zin, niet aannemelijk gemaakt.

U haalde tevens aan dat u mogelijk problemen zou kunnen ondervinden omwille van de tewerkstelling van uw vader bij het voormalige regime. Over uw vader zijn job zelf moet vooreerst opgemerkt worden dat u weliswaar wat basisinformatie over zijn werk kon aanbrengen maar steeds op de oppervlakte bleef. Zo wist u amper wanneer hij met dat werk begonnen was en bleef u vaag over wat hij daarvoor deed (NPO, p. 7). Er werd u bijvoorbeeld gevraagd naar wat een communicatie expert doet, waarop u antwoordde niet over dit soort informatie te beschikken (NPO, p. 7). De enige duiding die u wel gaf was dat hij verantwoordelijk was voor de walkietalkie communicatie, wat uiteraard een weinig bevredigend antwoord is over iemand die jaren als expert voor het leger gewerkt heeft (NPO, p. 7). Tevens wist u niet hoe hij die job verkreeg, noch welke stappen hij daarvoor moest doorlopen (NPO, p. 7). Uw vader had bepaalde nauwe collega's maar u wist niet wie dat waren (NPO, p. 8). Zijn overste was M. O. S. maar over hem kon u verder geen enkele andere info aanbrengen (NPO, p. 8). Gevraagd naar het takenpakket van uw vader, moest u het antwoord verschuldigd blijven (NPO, p. 9). Hij ging in het kader van zijn functie twee keer per maand naar een korps ('201 selab') in

een plek genaamd Gamberi maar u had geen idee waarom en wat hij daar deed, noch had u iets te vertellen over dit korps zelf (NPO, p. 9). Verder had u ook geen informatie of uw vader ooit specifieke incidenten meemaakte tijdens zijn werkzaamheden (NPO, p. 9).

U verklaarde nog jong te zijn toen uw vader daar begon te werken waardoor hij u dit soort zaken niet zou meedelen (NPO, p. 7). Er moet inderdaad worden vastgesteld dat u nog jong was op het moment dat uw vader dit werk uitvoerde waardoor geenszins wordt verwacht dat u alle omstandigheden van uw vaders werk uitvoerig zou kunnen beschrijven. Het CGVS wijst er echter op dat u verklaarde heden ten dage regelmatig in contact te staan met uw moeder, waardoor u dit soort informatie ook na uw vertrek uit Afghanistan nog had kunnen bekomen (NPO, p. 10). Aangezien u het bent die de werkzaamheden van uw vader als vluchtmotief bij de Belgische asielinstanties aanhaalt, mag van u meer kennis over diezelfde werkzaamheden verwacht worden. De vaststelling dat u zich kennelijk niet verder informeerde over de tewerkstelling van uw vader in het verleden klemt dan ook met de aanwezigheid van een actuele vrees.

Overigens is het opmerkelijk dat u geen enkele foto van u en uw vader kon voorleggen (NPO, p. 16). U verwees in dat verband wel naar bepaalde werkdocumenten van uw vader (NPO, p. 16). Aldus werd u gevraagd wat meer informatie over één van die certificaten te geven, waarop u verklaarde daar verder niets over te weten (NPO, p. 16). Bijgevolg gevraagd of u daar bij uw moeder naar gepost had, stelde u dit eveneens niet gedaan te hebben (NPO, p. 16). Het is echter geen onredelijke verwachting dat u de documenten die u zelf voorlegt degelijk kan contextualiseren. Er weze nog opgemerkt dat op uw vaders "health card" wordt verwezen naar het verkeerde badgenummer.

Uw oppervlakkige kennis ten aanzien van het werk van uw vader maken dan ook dat u deze werkzaamheden van uw vader niet aannemelijk gemaakt hebt.

Zelfs indien u de tewerkstelling van uw vader in het verleden wel aannemelijk had gemaakt, quod non in casu, moet gewezen worden op de informatie waarover het CGVS beschikt (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) waaruit blijkt dat personen die vroeger tot het Afghaanse leger behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Uit uw verklaringen omtrent het overlijden van uw vader in 2016 kan niet worden afgeleid dat hij gerichte problemen ondervond met de taliban. U stelde zelf dat de taliban willekeurige checkpoints opstelde om mensen te stoppen en dat uw vader misschien gepland of misschien toevallig gecontroleerd werd (NPO, p. 17). Bovendien had u geen enkel idee over wie exact achter de dood van uw vader zat (NPO, p. 17). Noch had u enig idee wat het leger (en overheid) ondernomen hadden om de daders op te sporen (NPO, p. 17). Indien er werkelijk sprake was van een gerichte aanval op uw vader, mag verwacht worden dat zijn collega's dan wel familie enige stappen zouden ondernemen om meer te weten te komen over de concrete omstandigheden van zijn overlijden, quod non in casu.

Hieruit volgt dan ook dat uit niets blijkt dat uw vader overleed door een gerichte aanval van de taliban.

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot het Afghaanse leger behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Uw vader overleed in 2016 en u haalde geen (geloofwaardige) toenaderingen van de taliban aan sindsdien. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een vroeger lid van leger die in 2016 overleed, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Integendeel, de eerder geconstateerde lacunes in uw kennis over deze vermeende werkzaamheden in combinatie met bovenstaande landeninformatie, maken dan ook dat een vrees - omwille van uw vader – allesbehalve aannemelijk is. Bovendien gaf u inconsistente verklaringen over de verblijfplaatsen van uw familieleden in Afghanistan na uw vertrek. U vernam tijdens uw verblijf in Turkije dat uw familie verhuisd was naar uw maternale oom in Nangarhar (NPO, p. 10). Nochtans had u bij de DVZ nog gezegd dat uw familieleden in Laghman woonden (verklaring DVZ d.d. 26/10/2022, p. 13, 19). Deze inconsistentie doet vermoeden dat uw familieleden wel degelijk nog steeds in Laghman wonen zonder noemenswaardige problemen.

Tot slot kan erop gewezen worden dat uw houding na uw aankomst in Europa niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar een verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Zowel in Oostenrijk als in Duitsland werden uw vingerafdrukken geregistreerd maar liet u na om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie informatie administratief dossier). U verkoos België omdat u van vele mensen had gehoord dat België een goed land is waar je een leven kan opbouwen (verklaring DVZ, vraag 37). Deze houding kan opnieuw onmogelijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

De foto's van de taskara's van uw familieleden, alsook uw schooldocument, zeggen niets over uw beweerde problemen met de taliban. De foto's, en diverse certificaten en werk-gerelateerde documenten van uw vader tonen de vermeende band tussen jullie niet aan noch zeggen ze iets over de situatie waarin u zich beweert te bevinden. De foto's van uzelf zeggen niets over de problemen die u in het kader van uw verzoek aanhaalde. Over de documenten van uw vader dient nog opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen.

De correctie van de schrijfwijze van uw naam zoals meegedeeld door uw advocaat op 6 mei 2024 verandert niets aan bovenstaande vaststellingen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die

voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjjieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate

behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven stonden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende

droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

U haalt aan dat u bij terugkeer in de problemen zou geraken omdat u in België gewoond heeft (NPO, p. 15). Verder geïnformeerd naar wat u daar mee bedoelde, verklaarde u dat u daar een leven vol beperkingen zou leiden en uw baard moet laten groeien (NPO, p. 15). U werd vervolgens uitgenodigd dat verder te specificeren waarop u slechts aanhaalde dat u er niet comfortabel zou kunnen leven en verwees wederom naar uw eerdere, ongeloofwaardig bevonden, problemen met de Taliban (NPO, p. 15).

In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw baardstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot twintigjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde naar school ging en bij een kleermaker werkte (NPO, p. 4). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van anderhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat (NPO, p. 10), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin

toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker stelt in wat omschreven kan worden als een enig middel vooreerst dat hij het niet eens kan zijn met de overwegingen in de bestreden beslissing. Verzoeker geeft een korte theoretische uiteenzetting over de motiveringplicht, de Conventie van Genève, het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel. De inhoud van het verzoekschrift van verzoeker kan als volgt worden samengevat:

Verzoeker diende een verzoek tot internationale bescherming in uit vrees voor de taliban omwille van zijn band met de commandant E. en diens controlepost van de lokale politie enerzijds, anderzijds omwille van zijn vader. De vader van verzoeker werkte destijds als commandant en communicatie-expert bij het leger. De moeder van verzoeker werd enkele maanden voor de val van de overheid door de mollah benaderd. De taliban had de mollah benaderd en eiste dat verzoeker zijn werk bij de lokale controlepost stopzette. Zij dachten namelijk dat verzoeker werkzaam was bij die controlepost. Verzoeker kwam destijds vaak in die controlepost. Hij kwam daar om te observeren en zijn toekomstmogelijkheden uit te zoeken. Verzoeker zat destijds met depressieve gevoelens. Hij wenste een toekomst op te bouwen en uit te zoeken welke jobs hem bevielen. Hij bezocht dan ook de controlepost om te bekijken of dat tot zijn mogelijkheden behoorde. Hij zag deze bezoeken als een soort van uitlaatklep om zijn gedachten te verzetten. Het CGVS stelt dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen heeft geuit. Hij zou verschillende verklaringen hebben geuit tijdens zijn interview bij de DVZ en tijdens het interview bij het CGVS. Verzoeker wenst vooreerst op te merken dat hij zijn antwoorden kort diende te houden bij de DVZ. Daarnaast wenst hij op te merken dat de verklaringen wel degelijk overeenstemmen. Verzoeker ging enerzijds om te observeren en anderzijds om zijn gedachten te verzetten en tijd door te brengen met zijn vriend E. Het CGVS stelt verder dat verzoeker weinig kon vertellen over zijn vriend, de commandant E. en de controlepost. Verzoeker wenst duidelijk te stellen dat hij E. leerde kennen toen verzoeker als kleermaker werkte. E. was enkele jaren ouder dan hem. Ze zijn nooit samen opgegroeid, doch kwamen wel van hetzelfde district. Verzoeker weet niet uit welk dorp E. afkomstig was. Verzoeker was niet aanwezig wanneer E. zijn werkzaamheden diende uit te voeren. Zij zagen elkaar enkel tijdens pauzes. Verzoeker kan dan ook niet meer vertellen dan hetgeen hij tijdens zijn interview heeft meegedeeld. E. kon vanuit zijn functie ook niet alles vertellen, waardoor verzoeker niet op de hoogte is van diens werkzaamheden. Verzoeker kon echter wel verklaren dat in de checkpost ongeveer een 8 à 10 mensen werkzaam waren. Zij dienden de weg veilig te houden, te controleren of er geen bommen werden geplaatst. Het betrof een kleinere checkpost. Zij hadden verder geen andere taken te vervullen dat de veiligheid van de weg te controleren. De taliban verdacht verzoeker ervan te werken bij deze controlepost, terwijl verzoeker enkel aanwezig was om zijn vriend te bezoeken.

Het CGVS verwijt verzoeker niet meer te kunnen vertellen over de persoon die de mollah heeft gebeld. Zij stellen dat verzoeker zelfs niets gevraagd heeft naar de identiteit van de bedreiger. Verzoeker wenst hierover op te merken dat nooit wordt verteld wie de bedreiger is. De mollah is een respectvol persoon en geeft deze

informatie niet door. Verzoeker heeft dit dan ook niet gevraagd. De vader van verzoeker werd destijds gedood door de taliban. Verzoeker nam de bedreiging dan ook zeer ernstig. Verzoeker ging echter nog wel naar de checkpost om zijn vriend te bezoeken, doch trachtte dit voorzichtig te doen zonder dat hij gezien werd. Hij ging ook minder frequent.

Na zijn vlucht kwam de taliban nog enkele weken langs bij zijn moeder om navraag te doen naar verzoeker. De moeder van verzoeker heeft de details hiervan niet verteld gezien zij haar zoon wou beschermen tegen extra spanningen.

Het wordt verzoeker verweten niet te kunnen vertellen wie de vertegenwoordigers waren van de taliban in zijn regio. Verzoeker was destijds nog zeer jong. Hij wist dan ook niet wie de taliban in zijn regio vertegenwoordigde. Zijn familie probeerde hem zo veel mogelijk te beschermen en praatte hier niet over. Verzoeker heeft geen bijkomende informatie gevraagd, omdat hij zich veilig voelde in België en dacht dit ook niet te moeten doen. Gelet op de afstand tussen hem en de mensen die hem bedreigde, heeft hij geprobeerd hier niet meer aan te denken en zijn leven in België verder te zetten.

Bovendien wenst verzoeker nog op te merken dat hij eveneens problemen heeft met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader. De vader van verzoeker was werkzaam bij het voormalig regime. Hij werd gedood door de taliban. Het CGVS erkent dat verzoeker basisinformatie kon bezorgen over de tewerkstelling van zijn vader, doch meent dat hij te weinig info kon bezorgen. Verzoeker wenst op te merken dat er destijds niet werd gesproken over de tewerkstelling van zijn vader. Hij kan bovendien geen vragen stellen hierover aan zijn moeder. Zijn moeder is ongeschoold en blijft eveneens in het ongewisse over de werkzaamheden van zijn vader. Er werd hierover thuis niet gesproken. Het CGVS erkent dat verzoeker nog zeer jong is en hij daarom niet beschikt over voldoende informatie, doch stelt dat hij de informatie aan zijn moeder kan vragen. Zij weet echter niet veel meer dan verzoeker of wenst dit niet mee te delen. Verzoeker kon echter wel enkele werkdocumenten voorleggen van zijn vader die zijn relaas staven. Verzoeker kon echter geen bijkomende informatie geven omtrent zijn dood, net omdat hij niet weet in welke omstandigheden hij het leven heeft gelaten. Verzoeker kan alleen maar afgaan op de verklaringen van zijn familie en werkgever van zijn vader. Hij meent dan ook dat zijn vader omkwam door toedoen van de taliban. Na het overlijden van zijn vader kreeg zijn familie jaarlijks gelden van de overheid ter compensatie van de dood van zijn vader.

Het CGVS stelt dat de familie van verzoeker in Laghman kan verblijven zonder noemenswaardige problemen, doch dit is niet het geval. Zij konden hier eerst nog verblijven, doch zijn inmiddels moeten vluchten naar Nangarhar waar ze ondergedoken leven bij de maternale oom.

Verder verwijst het CGVS naar de Dublin-procedure die verzoeker doorliep. Zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Oostenrijk en Duitsland, doch uiteindelijk vroeg verzoeker in België asiel aan. Verzoeker meent dat hij geen procedure internationale bescherming kon verderzetten in Oostenrijk, gelet op de verschillende mensenrechtenschendingen. In 2021 weigerde de Minister van Binnenlandse Zaken van Oostenrijk om extra Afghaanse mensen op te nemen naar aanleiding van de machtsovername van de taliban. Bovendien weigerden de Oostenrijkse autoriteiten de deportaties te schorsen tot 4 augustus 2021. Er diende een voorlopige maatregel te worden opgelegd door het EHRM om te voorkomen dat mensenrechten werden geschonden. Achteraf bleek zelfs dat er deportaties hadden plaatsgevonden, waardoor mensenrechten werden geschonden. Bovendien blijkt ook dat door een veranderende publieke opinie naar aanleiding van een misdrijf gepleegd door Afghaanse asielzoekers dat Afghaanse asielzoekers vaker in detentie dienen te verblijven. Verzoeker wenste terecht te komen in een veilig land en gelet op de problemen in Oostenrijk achtte hij dat geen veilig land. Verzoeker werd zeer slecht behandeld door de Oostenrijkse grenspolitie, waarna hij werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten afnemen. Hij wenste geen verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Oostenrijk. Hij verliet dan ook na enkele dagen Oostenrijk. Hij vreesde dat Oostenrijk zijn verzoek tot internationale bescherming niet ernstig zou nemen. Dat dit hem nu verweten wordt! Bovendien vroeg Duitsland de overname aan Oostenrijk en die laatste heeft hier nooit op gereageerd. Verzoeker kon in België door vrienden worden opgevangen en voelde zich in België zeer veilig.

Verder stelt het CGVS dat de neergelegde documenten, nochtans toch zeer belangrijke bewijsstukken, zijn verklaringen niet ondersteunen. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021, zonder evenwel aan te tonen dat de neergelegde documenten frauduleus zouden zijn. Het volstaat niet om simpelweg te verwijzen naar die informatie en er dan vanuit te gaan dat de door verzoeker neergelegde documenten frauduleus zouden zijn. Het CGVS stelt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging en dat er weinig geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag. Men meent dat de persoonlijke situatie van verzoeker niet valt onder de bepalingen van de Conventie van Genève. Verzoeker kan deze zienswijze helemaal niet begrijpen en heeft wel degelijk aangegeven dat hij een vervolging vreest.

Verzoeker heeft verschillende stukken neergelegd en coherente verklaringen afgelegd om zijn gegronde vrees te bewijzen. Indien verzoeker dient terug te keren, zal hij onmiddellijk worden opgepakt en zal zijn leven in gevaar zijn. Het dossier van verzoeker is duidelijk en er werden voldoende bewijzen aangeleverd die wel degelijk aantonen dat verzoeker afkomstig is van Afghanistan en ernstige problemen ondervond in zijn land van herkomst. Hij legde in die zin ook duidelijke verklaringen af. Bovendien zal hij als 'verwesterde jongen' moeten terugkeren naar een land dat op dit moment in handen is van de taliban, die Afghanistan terug naar 'het verleden' stuurt. Het is dan ook kennelijk onredelijk van het CGVS om onvoldoende rekening te houden met de verklaringen en aangebrachte bewijselementen. Bovendien is er geen enkele gegronde reden in de beslissing aangehaald om te besluiten dat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig

zouden zijn. Tijdens een asielaanvraag dient het gevaar voor het leven van verzoeker, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, onderzocht te worden. Dat het niet voldoende is om te zeggen dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn omdat hij niet meer kan vertellen over de tewerkstelling van zijn vader. Verzoeker was nog erg jong toen zijn vader kwam te overlijden. Bovendien is het gebruikelijk dat vrouwen in Afghanistan ongeschoold zijn en in het ongewisse worden gelaten. Verzoeker kon dan ook geen bijkomende informatie verkrijgen van zijn moeder. Verzoeker heeft getracht om zijn asielrelaas te bewijzen en heeft originele documenten neergelegd teneinde zijn asielrelaas en ook zijn identiteit aan te tonen:

- Zijn e-taskara en kopieën van de e-taskaras van zijn familie
- Kopie van de taskara van zijn vader
- Origineel schoolrapport
- Documenten betreffende het overlijden van zijn vader
- Kopie van de financiële compensatieregeling
- Originele documenten van zijn vader zijn vorige job
- Originele certificaten van zijn vader van het leger
- Origineel medisch document van zijn vader
- Foto's van zijn vader en foto's van zichzelf
- Originele badge van zijn vader.

Verzoeker is ondertussen meer dan een jaar in België en heeft zich volledig aangepast, hij zou in een dergelijke archaïsche structuur onder de taliban niet kunnen leven.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Afghanistan stelt het CGVS dat het einde van de strijd gepaard ging met een sterke afname van het conflictgerelateerde geweld en met een sterke daling van burgerslachtoffers. Burgers zouden in relatieve rust kunnen leven. Verzoeker stelt dat dit allerminst het geval is. Het CGVS stelt dat sinds de machtsovername het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald is. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers. Het spreekt voor zich dat verzoeker als zoon van een militair aanzienlijk risico loopt. Bovendien worden er aanslagen gepleegd door ISKP, dit vooral in landelijke regio's. De taliban voert nog steeds raids uit op schuilplaatsen van de ISKP-leden en voert arrestaties uit. Er worden tactieken gebruikt zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen,... Er wordt hierbij geen enkel rekening gehouden met onschuldige burgers. Het CGVS gaat er totaal aan voorbij dat door de machtsovername onjuiste informatie naar de westerse wereld voortvloeit. De bronnen worden gecontroleerd door de taliban, waardoor de actuele veiligheidssituatie geenszins overeenstemt met de veiligheidssituatie beschreven door het CGVS. Het reisadvies m.b.t. Afghanistan stelt dat de situatie in Afghanistan dermate gevaarlijk is en alle reizen moeten worden opgeschort. Een reisadvies is voor toeristische doeleinden, doch dit geeft zeker ook de situatie van een land, in casu Afghanistan, weer. Het leven van verzoeker is in gevaar indien hij dient terug te keren. Bovendien wordt dit bevestigd door het rapport 2020-3, opgesteld door NANSSEN. Verzoeker verwijst naar de inhoud van dit rapport. Verzoeker verwijst ook naar het EASO rapport. In het EASO van januari 2022 wordt vermeld dat personen die vluchten of wegtrekken uit Afghanistan als 'slechte' Afghanen en in het bijzonder moslims worden aanzien. Gerepatrieerde burgers zullen zich dan ook voor de rechtbank dienen te verantwoorden bij terugkeer. Ook in het huidige EASO rapport wordt bevestigd dat problemen kunnen plaatsvinden voor personen die terugkeren van het Westen. De taliban heeft dit op verschillende momenten bevestigd dat zij als niet goede moslims door het leven gaan indien zij in het Westen verbleven hebben. Dat hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming en dat het onaanvaardbaar is dat verwerende partij dit weigert zorgvuldig te onderzoeken. Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan. Het CGVS spreekt van het feit dat het geweld gedaald is sinds de overname van de macht door de taliban. Gelet op het feit dat de taliban steeds de reden geweest is van het geweld en het feit dat de Afghaanse overheid zich niet verzette tegen de taliban en zelf meteen de vlucht nam, is het logisch dat het geweld daalde. Dit heeft echter niets te maken met de vrees die nog steeds ingebakken zit bij de bevolking. Ook al zou het geweld enigszins dalen, daalt de terechte vrees echter niet. Dit heeft niets te maken met minder geweld, er is gewoon geen tegenstand meer en de taliban doen wat zij willen. De terreur ter plaatse is nog veel groter dan voorheen. Vrouwen mogen niet meer buiten komen, geen scholen, geen werk enz... Het leven van Afghanen is er niet beter op geworden. Zij moeten zich maar neerleggen bij de situatie en kunnen zich niet verweren, er is immers niemand meer om hen te beschermen tegen de taliban. Verzoeker stelt zich tevens de vraag in hoeverre er correcte informatie naar buiten komt. Veel instanties zijn ondertussen niet meer in Afghanistan aanwezig. Het is dan ook logisch dat er 'goede cijfers' naar buiten komen gezien de taliban deze cijfers bezorgt. Zoals gesteld wordt gemotiveerd dat het geweld ondertussen minderde, doch de vrees en angst bij de bevolking onder het bewind van de taliban is niet minder groot. Zij vrezen op elk moment een verkeerde handeling te doen of keuze te maken en zo slachtoffer te worden. Dat er hier werkelijk een extreme vorm van geweld tegen de burgers gebruikt wordt en dat zij zelfs het slachtoffer zijn van executies hetgeen ook blijkt uit heel wat informatie. Tot op heden blijven verschillende mensenrechtenorganisaties zich uitspreken over de schrijnende situatie in Afghanistan. Bij terugkeer zou verzoeker ook een ernstig risico lopen en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon. Hij kan dan ook niet terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Er kan dan ook onmogelijk van een zorgvuldig onderzoek gesproken worden m.b.t. de situatie in het land van herkomst.

Verzoeker verwijst naar rapporten waarin werd aangehaald dat de taliban, die terug aan een opmars bezig waren in Afghanistan, van tactiek veranderd waren. De taliban deed verschillende aanvallen doch weigerde deze te claimen en eiste de verantwoordelijkheid niet meer op. Op deze manier wilden ze destijds duidelijk maken aan de bevolking dat de overheid zijn burgers niet kan beschermen en gebruikt deze 'unclaimed attacks' als propaganda. Uit deze rapporten blijkt dat verzoeker wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming en dat het onaanvaardbaar is dat verweerder dit weigert zorgvuldig te onderzoeken. Bovendien is de situatie zeer gevaarlijk in zijn land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat de situatie sinds de machtsovername van de taliban verbeterd is en dat er minder incidenten zijn. Verzoeker ontkent dat. Uit de informatie die verzoeker aanhaalt blijkt duidelijk dat de situatie in Afghanistan niet rooskleurig was en nog steeds niet is en dat in Afghanistan ook nog veel geweld woedt. Men doet dit af alsof het 'rustig' is door de overname van de taliban doch ondertussen hebben zich ook andere 'spelers' gemeld die anti taliban zijn. Ook hiervan zijn voornamelijk burgers de slachtoffers. Bovendien wordt het Afghaanse volk onderdrukt. Vrouwen mogen niet naar school, mogen enkel traditionele kledij dragen, moeten een aantal keer per dag verplicht bidden. Het onmiddellijke gevolg van de niet erkenning als vluchteling of het niet toekennen van de subsidiaire bescherming is dat men teruggestuurd wordt naar het land van herkomst. Het artikel 3 van het EVRM biedt een absolute bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker licht de criteria voor de toekenning van de vluchtelingenstatus zoals voorzien in de Conventie van Genève toe.

Het feit dat hij nu al meer dan een jaar in de westerse wereld verblijft, zal niet in goede aarde vallen bij de taliban. Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal artikel 3 EVRM geschonden worden.

Bezwaarlijk kan men stellen dat uitgebreid wordt gemotiveerd waarom verzoeker eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd. Dat hij nergens in Afghanistan kan verblijven omwille van het feit dat hij bedreigd werd door de taliban. Verzoeker noch zijn familie, die thans ondergedoken leeft, is er veilig. Men gaat er ook aan voorbij dat Afghanistan nog steeds in staat van oorlog verkeert. Verzoeker verwijst naar de inhoud van verschillende rapporten. Zoals aangegeven lijdt Afghanistan erg onder de oorlog en de overname van de taliban. Bovendien hebben de Verenigde Staten de fondsen voor Afghanistan bevroren bij aanvang van de overname door de taliban. Zij hebben nu beslist deze ook niet geheel uit te keren aan de Afghaanse bevolking, doch wel aan de slachtoffers van de aanslagen op de WTC-torens. Hiermee wordt de Afghaanse bevolking andermaal gestraft voor daden die niet aan hen toegeschreven kunnen worden en waarmee zij nog verder in armoede afglijden. Een groot deel van de bevolking leeft momenteel onder de armoedegrens en dit aantal zal nog verhogen in de volgende maanden. Men diende dit dan ook te onderzoeken en niet enkel te verwijzen naar het feit dat dit slechts uiterst uitzonderlijk kan worden toegepast en slechts door gedragingen van derden, als men dit niet verder onderzoekt. Dat de motivering van het CGVS m.b.t. de subsidiaire bescherming manifest ontoereikend is op dit vlak. Men heeft nooit onderzocht of verzoeker in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Men gebruikt louter algemene informatie, verwijzend naar verschillende wetsartikelen en arresten van het HvJ, doch zonder dit verder in concreto te onderzoeken. Nochtans dient men op de hoogte te zijn van het feit dat de gelden van internationale hulp door de Verenigde Staten werden bevroren.

Verzoeker vraagt om hem het statuut van vluchteling te willen toekennen, minstens het subsidiair beschermingsstatuut, minstens de beslissing te vernietigen en het dossier van verzoeker terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 4 november 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij stelt dat nieuwe elementen ter kennis gebracht worden, en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022,
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022,
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022,
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023,
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024,
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022,
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023,
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023,
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024,

- EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024,
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025.

3.2. Op 17 november 2015 maakt verzoeker een aanvullende nota over, en maakt hij ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en verzoekschrift enkele stukken over: verschillende loonfiches, aanbevelingsbrieven, een inschrijvingsformulier cursist CVO Encora SJ 2024-2025, een inschrijvingsformulier cursist CVO SJ 2025-2026, belastingaangifte AJ 2025, en premie seizoenarbeider KJ 2024. Verzoeker stelt dat dit belangrijke documenten zijn die een begin van bewijs vormen van het feit dat verzoeker goed geïntegreerd is in België. Als gevolg daarvan zou verzoeker, zo stelt hij, indien hij naar Afghanistan zou worden teruggestuurd, door de Taliban beschouwd kunnen worden als verwesterd. Zijn overname van de Belgische waarden en normen kunnen worden gezien als een breuk met de Afghaanse culturele normen, wat tot vervolging kan leiden.

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer als repliek op de aanvullende nota van verweerder. Hij geeft toelichting bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota's en volhardt. Bij terugkeer zal hij nog steeds problemen hebben omwille van het werk van zijn vader en omdat hij als spion wordt beschouwd. Zijn moeder, broer en zussen verblijven nog in Afghanistan. Ze zijn verhuisd naar Kabul omdat ze nog steeds als schuldigen worden gezien. Zijn broer is 17 jaar maar werkt niet. Verzoeker gaat in België naar school en werkt. Maandelijks stuurt hij geld naar zijn familie.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn vorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. In de bestreden beslissing wordt het asielrelaas van verzoeker als volgt samengevat:

"Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, bent u van Pasjtoense origine en hangt u het soennisme aan.

U bent geboren in het dorp Parwahe, gelegen in het district Alingar van de provincie Laghman. Op jonge leeftijd verhuisden jullie naar Nangarhar waar u tot het vijfde schooljaar verbleef. Nadien verhuisden jullie terug naar Laghman waar jullie op een korte periode driemaal van huis gewisseld zijn. Het laatste huis was gelegen in Har Yaak (R1), waar u woonde vanaf 2016. Daar woonde u samen met uw moeder, broer en drie zussen.

Uw vader werkte sinds 2008 als communicatieofficier voor het leger in de regio van het veiligheidsdepartement. Op regelmatige tijdstippen moest uw vader in verband met het werk naar Gamberi. Op 19 december 2016 werd uw vader onderweg naar Gamberi door leden van de taliban gestopt en gedood.

U studeerde af in 2019 en begon daarna te werken bij een kleermaker in de lokale bazaar. De laatste maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, bezocht u op sommige van uw vrije dagen een nabijgelegen controlepost van de lokale politie waar uw vriend E. commandant was.

Zo'n drie tot vier maanden voor de machtsovername werd uw moeder door de lokale imam benaderd met een boodschap van de taliban. U moest stoppen met het bezoeken van de controlepost, anders zou u in de problemen komen.

Een maand voor de machtsovername stuurde uw moeder u uit veiligheidsoverwegingen naar uw tante in Kabul. Met het vallen van Kabul besloot u Afghanistan te verlaten.

Tijdens uw reis doorkruiste u Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Duitsland en uiteindelijk kwam u toe in België op 15 oktober 2022. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 19 oktober 2022.

Na uw vertrek kwamen de taliban nog twee maal naar het huis van uw moeder, dit was in de eerste week na uw vlucht.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door taliban omwille van uw contact met een nabijgelegen controlepost van de lokale politie en omwille van het werk van uw vader.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming dient u volgende documenten in: een kopie van uw e-taskara, kopieën van de e-taskaras van uw familie, een kopie van de taskara van uw vader, een origineel schoolrapport, documenten betreffende het overlijden van uw vader (allen kopieën), een kopie van een financiële compensatieregeling, originele documenten van uw vader zijn vorige job, originele certificaten van uw vader van het leger, een origineel medisch document van uw vader, foto's van uw vader en foto's van uzelf, en een originele badge van uw vader. U maakte na uw onderhoud opmerkingen over betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS."

Deze vaststellingen worden door de verzoekende partij op zich niet betwist.

5.2. Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1, (A) 2, van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroeft."

5.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven inhoudt, dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker stelt in zijn enig middel, dat hij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker herhaalt dat hij een verzoek tot internationale bescherming indiende uit vrees voor de taliban omwille van zijn band met de commandant E. en diens controlepost van de lokale politie enerzijds, anderzijds omwille van zijn vader die destijds als commandant en communicatie-expert bij het leger werkte.

Betreffende de verschillende verklaringen tijdens zijn interview bij de DVZ en tijdens het interview bij het CGVS stelt verzoeker dat hij zijn antwoorden kort diende te houden bij de DVZ. Daarnaast wenst hij op te merken dat de verklaringen wel degelijk overeenstemmen. Verzoeker ging enerzijds om te observeren en anderzijds om zijn gedachten te verzetten en tijd door te brengen met zijn vriend E.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet ontkent dat zijn verklaringen voor de DVZ en de commissaris-generaal verschillend zijn. Door te wijzen op het feit dat het verhoor voor de DVZ kort was, weet verzoeker de Raad niet te overtuigen. Zo dient erop gewezen te worden dat ondanks het feit dat de vragenlijst van de DVZ niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht te geven van alle elementen of feiten, er redelijkerwijze van verzoeker kon worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas zou vermelden.

Los daarvan is dit slechts een onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing. De motieven dienen in hun geheel gelezen te worden. Zo stipt de commissaris-generaal aan dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de controlepost ging bezoeken en meer bepaald zijn vriend E, die commandant was. De commissaris-generaal motiveert dat verzoeker heel weinig wist te vertellen over zijn zogenaamde vriend E en diens taken binnen de controlepost, alsook over de controlepost op zich.

Verzoeker wenst duidelijk te stellen dat hij E. leerde kennen toen verzoeker als kleermaker werkte. E. was enkele jaren ouder dan hem. Ze zijn nooit samen opgegroeid, doch kwamen wel van hetzelfde district. Verzoeker weet niet uit welk dorp E. afkomstig was. Verzoeker was niet aanwezig wanneer E. zijn werkzaamheden diende uit te voeren. Zij zagen elkaar enkel tijdens pauzes. Verzoeker kan dan ook niet meer vertellen dan hetgeen hij tijdens zijn interview heeft meegedeeld. E. kon vanuit zijn functie ook niet alles vertellen, waardoor verzoeker niet op de hoogte is van diens werkzaamheden.

Uit nazicht van de nota's van het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt dat deze inderdaad weinig informatie gaf betreffende zijn vriend E. Het loutere feit dat E. ouder was, uit een ander district afkomstig was en het gegeven dat ze elkaar slechts tijdens de pauzes zagen is geen afdoende verschuiving voor het gebrek aan informatie. De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoeker niet doorleefd zijn. De informatie die verzoeker bijbracht kan door eenieder worden aangebracht en getuigt niet van een persoonlijke band. Evenmin kan uit zijn verklaringen worden afgeleid dat hij daadwerkelijk de controlepost ging bezoeken. Ook zijn verklaringen over de controlepost zelf zijn bijzonder vaag. Opnieuw blijkt dat de informatie die verzoeker wel kon geven (dat in de checkpost ongeveer een 8 à 10 mensen werkzaam waren, dat ze de weg dienden veilig te houden en dienden te controleren of er geen bommen werden geplaatst, alsook dat het een kleinere checkpost betrof) slechts een vage informatie betreft, die door eenieder die daar in de buurt woont kan gegeven worden.

Verder stelt verzoeker dat het CGVS hem verwijt niet meer te kunnen vertellen over de persoon die de mollah heeft gebeld. Verzoeker wenst hierover op te merken dat nooit wordt verteld wie de bedreiger is. Hij stipt wel aan dat hij de bedreigingen ernstig nam.

Los van het gegeven of nooit wordt verteld wie de bedreiger is, kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij de bedreigingen ernstig nam. Zo bleef hij de controlepost, aldus zijn verklaringen, bezoeken en bracht hij zijn vriend E. niet op de hoogte van de geuite bedreigingen. Dergelijk gedrag is niet in overeenstemming te brengen met zijn stelling dat hij de bedreiging ernstig nam. Dit maakt dat de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn.

Ook betreffende de latere bezoeken van de taliban aan zijn moeder blijft verzoeker in het vage. Hij herhaalt dat zijn moeder wou beletten dat hij meer spanningen zou krijgen. Dit is geen afdoende verklaring. Verzoeker had Afghanistan reeds ontvlucht. Het is in zijn eigen belang dat hij zoveel mogelijk details kan geven betreffende zijn vrees. Ook al zou zijn moeder hem stress hebben willen ontnemen, is het niet logisch dat verzoeker niet meer details trachtte te verkrijgen temeer hij stelde regelmatig in contact te zijn met zijn moeder.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet eens weet wie de taliban in de regio vertegenwoordigt. Verzoeker wijt dit aan zijn jonge leeftijd. Dit is absoluut niet overtuigend daar verzoeker helemaal niet zo jong was toen hij Afghanistan verliet. Hij was immers al 20 jaar.

De Raad hecht geen geloof aan de vrees van verzoeker ten gevolge van zijn vriendschapsband met E.

Wat betreft de vrees die verzoeker uit betreffende het werk van zijn vader, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker de concrete motieven betreffende het werk van zijn vader en diens dood niet weerlegt. Daargelaten of de vader van verzoeker daadwerkelijk voor het leger werkte en gedood werd door de taliban, stelt de Raad vast dat de dood van diens vader dateert van 2016 en dat verzoeker en zijn familie nadien geen problemen hebben gehad met de taliban die gelinkt was aan het werk van diens vader. De Raad treedt de motieven van de bestreden beslissing op dit punt volledig bij.

Wat de Dublin procedure betreft stelt verzoeker dat hij geen verzoek om internationale bescherming wilde indienen in Oostenrijk omdat hij daar slechte ervaringen had.

Van iemand die vreest voor zijn leven kan verwacht worden dat hij meteen een verzoek om internationale bescherming indient van zodra hij daar de kans toe krijgt. Hoe dan ook is dit absoluut geen determinerend motief.

Wat betreft de door verzoeker aangebrachte stukken, stelt de Raad vast dat documenten enkel een geloofwaardig relaas kunnen ondersteunen, maar daarvan is in casu geen sprake, zoals blijkt uit bovenstaande bespreking.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om de motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door hemzelf geschetste context en afgelegde verklaringen.

De Raad besluit dat verzoeker geen ernstig verweer aanvoert ter weerlegging van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. De terechte en pertinente motieven waarop de CGVS zich steunt om te besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas blijven dan ook onverminderd overeind.

Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Verzoeker wijst op zijn situatie als 'verwesterde' Afghaan na de machtsovername door de taliban.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal in dit verband als volgt:

"Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

U haalt aan dat u bij terugkeer in de problemen zou geraken omdat u in België gewoond heeft (NPO, p. 15). Verder geïnformeerd naar wat u daar mee bedoelde, verklaarde u dat u daar een leven vol beperkingen zou leiden en uw baard moet laten groeien (NPO, p. 15). U werd vervolgens uitgenodigd dat verder te specificeren waarop u slechts aanhaalde dat u er niet comfortabel zou kunnen leven en verwees wederom naar uw eerdere, ongeloofwaardig bevonden, problemen met de taliban (NPO, p. 15).

In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw baardstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot twintigjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde naar school ging en bij een kleermaker werkte (NPO, p. 4). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van anderhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat (NPO, p. 10), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook

daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.”

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt, blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44-46; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 17 ev.).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat de verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. De Raad merkt ook op dat de verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij een soennitische moslim is, dat hij verschillende familieleden in zijn land van herkomst heeft, dat hij Pashtou spreekt. Hierbij dient aangestipt te worden dat er geen gedwongen verwijderingen naar Afghanistan plaatsvinden.

Er blijkt ook geenszins dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van de verzoeker, er problemen ondervinden.

Verzoeker maakt met zijn toelichtingen geenszins aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België toont de verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Er kan zelfs niet worden vastgesteld dat de taliban of de lokale gemeenschap op de hoogte zouden zijn van wat hij in België heeft gedaan. Hij toont met zijn verwijzing naar zijn verblijf in België evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken.

Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of haar lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen. Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

Hierbij wordt nog aangestipt dat hij niet aantoonbaar dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

De Raad benadrukt nogmaals dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, in beginsel niet afdoende is om een

beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om in concreto uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Met het louter gegeven dat verzoeker hier tewerkgesteld is, toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat zijn ervaren vrijheid in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren.

Verzoeker toont hiermee wel zijn wil tot integratie aan, maar hiermee geeft hij evenwel een onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en maakt hij niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat de verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op de individuele omstandigheden van de verzoeker kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die Richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde Richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van

privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De in het verzoekschrift aangehaalde elementen werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont de verzoekende partij niet alsnog aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij merkt de Raad nog op dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National

Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit and run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 59: *"In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces."*) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. Verzoeker stelt, hoewel dat hij dit niet aannemelijk maakt, dat zijn familie nu in de provincie Nangarhar zou wonen. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincies geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker weerlegt niet dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, de aanvullende nota's, en de opmerkingen van de advocaat ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad besluit in navolging van verweerder dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging, noch op het risico op ernstige schade.

Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU